

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 7ης Μαΐου 1986 *

Στην υπόθεση 191/84,

- 1) **Jean-Pierre Barcella,**
- 2) **Winfried Blasius,**
- 3) **Denis Carrara,**
- 4) **Rogers Delgado,**
- 5) **Marc Dickes,**
- 6) **Joël Fichant,**
- 7) **Michel Kubiak,**
- 8) **Antonio Mandarino,**
- 9) **Giovanni Milloch,**
- 10) **Claudio Pezzan,**
- 11) **Luciano Proietti,**
- 12) **Franco Rossi,**
- 13) **Marino Turco,**
- 14) **Albert Zbogar,**
- 15) **Ιωάννης Κλαπανάρης,**
- 16) **Χρήστος Ταρτόρας,**
- 17) **Αθανάσιος Τζήκας,**

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

- 18) Γεράσιμος Ζίσκος,
- 19) Claudio Bartoletti,
- 20) Roger Belle,
- 21) Antonio Ferri,
- 22) Bruno Franz,
- 23) Jan Laureys,
- 24) Gerard Reis,
- 25) Robert Schemberger,
- 26) Robert Schiertz,
- 27) Johnny Schintgen,
- 28) Alain Zastawnik,

υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Nicolas Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Hendrik Van Lier, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των ρητών απορριπτικών αποφάσεων επί των αιτήσεων ανακατατάξεως και των σιωπηρών απορριπτικών αποφάσεων επί των διοικητικών ενστάσεων των προσφευγόντων,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους K. Bahlmann, πρόεδρο τμήματος, O. Due και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Μαρτίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Ιουλίου 1984, ο Franco Rossi και άλλοι 27 υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων των βαθμών D 4, D 3 και D 1 άσκησαν προσφυγή, με την οποία ζητούν την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής, της 21ης Νοεμβρίου 1983, της 15ης Δεκεμβρίου 1983 και της 11ης Ιανουαρίου 1984, με τις οποίες αυτή αρνήθηκε να τους ανακατατάξει στην κατηγορία C.
- 2 Με την απάντησή τους, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Δικαστήριο να « αναγνωρίσει το δικαίωμά τους να αρνούνται την άσκηση καθηκόντων που δεν αντιστοιχούν στο βαθμό τους, χωρίς να μπορεί να ληφθεί πειθαρχική απόφαση σε βάρος τους ».
- 3 Η Επιτροπή εναντιώνεται σ' αυτή τη μεταβολή του αντικειμένου της προσφυγής, που δεν περιλαμβανόταν στο εισαγωγικό της δίκης έγγραφο και που δεν αποτέλεσε αντικείμενο της διαδικασίας που προηγήθηκε της ασκήσεως προσφυγής.

- 4 Πρέπει, κατά συνέπεια, να οριοθετηθεί προκαταρκτικώς το αντικείμενο της διαφοράς.
- 5 Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το αίτημα που διατυπώθηκε για πρώτη φορά με την απάντηση μεταβάλλει το αρχικό αντικείμενο της προσφυγής και πρέπει να θεωρηθεί ως νέο αίτημα. Όπως, όμως, προκύπτει από το άρθρο 38, παράγραφος 1, σε συνδυασμό προς το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας και το άρθρο 19, πρώτη παράγραφος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το αντικείμενο της προσφυγής πρέπει να προσδιορίζεται με το δικόγραφο της και δεν μπορεί πλέον να υποβληθεί νέο αίτημα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.
- 6 Το αίτημα που υποβλήθηκε κατά το στάδιο της απαντήσεως πρέπει, επομένως, να θεωρηθεί απαράδεκτο και, κατά συνέπεια, η διαφορά αφορά μόνο το αίτημα ακυρώσεως της άρνησης ανακατατάξεως των προσφευγόντων.
- 7 Με εξαίρεση τον Blasius, ο οποίος προσελήφθη ως μόνιμος υπάλληλος με το βαθμό D 1 την 1η Ιανουαρίου 1962, όλοι οι λοιποί προσφεύγοντες προσελήφθησαν αρχικά ως τοπικοί ή ως έκτακτοι υπάλληλοι μεταξύ 1974 και 1981. Αφού συμμετέσχαν επιτυχώς σε διαγωνισμό, διορίστηκαν δόκιμοι υπάλληλοι με το βαθμό D 4 ή D 3, μεταξύ 1981 και 1983, οι τελευταίοι δε μεταξύ αυτών την 1η Απριλίου 1983. Μονιμοποιήθηκαν στους ίδιους βαθμούς κατά τα έτη 1982 και 1983, οι τελευταίοι δε μεταξύ αυτών την 1η Οκτωβρίου 1983. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η φύση των εργασιών που ανατέθηκαν στους προσφεύγοντες δεν μεταβλήθηκε ουσιωδώς από τότε που ανέλαβαν υπηρέσια ως τοπικοί ή ως έκτακτοι υπάλληλοι.
- 8 Οι προσφεύγοντες είναι της γνώμης ότι τα καθήκοντα που ασκούν δεν εμπίπτουν στην κατηγορία D — υπάλληλος επιφορτισμένος με στοιχειώδεις ή απλές εργασίες — αλλά στην κατηγορία C — υπάλληλος επιφορτισμένος με την εκτέλεση εργασιών τεχνικού χαρακτήρα που απαιτούν επαγγελματική κατάρτιση και επαγγελματικά προσόντα που πιστοποιούνται καταρχήν από πιστοποιητικό επαγγελματικής επάρκειας ή που έχουν κτηθεί με την πρακτική άσκηση της τέχνης — σύμφωνα με τον « πίνακα περιγραφής των πρότυπων θέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 5 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως », που δημοσιεύτηκε στο υπ' αριθ. 373 δελτίο των « Διοικητικών Πληροφοριών » της Επιτροπής της 9ης Ιουλίου 1982. Κατά συνέπεια ζήτησαν, κατ' εφαρμογή του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, με αιτήσεις της 15ης Σεπτεμβρίου, της 22ας Νοεμβρίου και της 13ης Δεκεμβρίου 1983, από την Επιτροπή να προβεί, ως προς αυτούς, στην ανακατάταξη της θέσεως που κατέχουν, διευκρινίζοντας ότι η πράξη διορισμού τους, με την οποία κατατάχθηκαν στην κατηγορία D, είναι αντίθετη προς τον πίνακα περιγραφής των πρότυπων θέσεων.

- 9 Κατόπιν των ρητών απορριπτικών αποφάσεων που εξέδωσε επί των αιτήσεων αυτών η Επιτροπή στις 21 Νοεμβρίου 1983, στις 15 Δεκεμβρίου 1983 και στις 11 Ιανουαρίου 1984, υπέβαλαν διοικητικές ενστάσεις στις 19 Δεκεμβρίου 1983 και στις 18 Ιανουαρίου 1984, ζητώντας και την ανακατάταξή τους στην κατηγορία C. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν αποκρίθηκε στις διοικητικές αυτές ενστάσεις, άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή στις 18 Ιουλίου 1984.
- 10 Η Επιτροπή αντιτάσσει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής λόγω εκπρόθεσμης ασκήσεως, φρονώντας ότι βλαπτική πράξη είναι η αρχική απόφαση περί διορισμού των ενδιαφερομένων ως υπαλλήλων. Οι αιτήσεις περί ανακατατάξεως που υποβλήθηκαν στην Επιτροπή πρέπει να θεωρηθούν ως διοικητικές ενστάσεις κατά των διορισμών αυτών. Αυτές, όμως, οι διοικητικές ενστάσεις δεν υποβλήθηκαν εντός της τριμήνης προθεσμίας από του διορισμού. Η δημοσίευση των « Διοικητικών Πληροφοριών » αριθ. 373, της 9ης Ιουλίου 1982, που περιείχαν τον πίνακα περιγραφής των πρότυπων θέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 5 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δεν συνιστά νέο πραγματικό περιστατικό που μπορεί να δικαιολογήσει νέα έναρξη της προθεσμίας. Οι προσφεύγοντες διορίστηκαν στον ίδιο βαθμό, στον οποίο είχαν καταταγεί και προηγουμένως, τα δε καθήκοντά τους παρέμειναν ακριβώς τα ίδια.
- 11 Το Δικαστήριο σημείωσε, με την απόφαση της 18ης Ιουνίου 1981 (υπόθεση 173/80, Blasig, Συλλογή 1981, σ. 1649), ότι, σε περίπτωση αιτήσεως ανακατατάξεως, βλαπτική πράξη είναι η απόφαση περί διορισμού του υπαλλήλου, με την οποία αρχίζει και η περίοδος δοκιμασίας του. Πράγματι, με αυτή την απόφαση προσδιορίζονται τα καθήκοντα, για την άσκηση των οποίων διορίζεται ο υπάλληλος, και καθορίζεται οριστικά η αντίστοιχη κατάταξή του. Η απόφαση περί μονιμοποίησεως, από την άποψη αυτή, έχει χαρακτήρα απλώς επιβεβαιωτικό της αποφάσεως διορισμού.
- 12 Ο υπάλληλος δεν μπορεί να αμφισβητήσει εκ των υστέρων την κατάταξη που έγινε κατά την πρόσληψή του παρά μόνο υπό τις προϋποθέσεις και εντός των προθεσμιών που προβλέπονται στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως (βλέπε απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983, υπόθεση 198/82, Blomfield, Συλλογή 1983, σ. 3981). Οι προθεσμίες των άρθρων 90 και 91 του κανονισμού είναι δημοσίας τάξεως και δεν επαφίενται στη διακριτική ευχέρεια των διαδίκων ή του δικαστή, δεδομένου ότι έχουν θεσπιστεί για να εξασφαλίσουν τη σαφήνεια και την ασφάλεια των εννόμων καταστάσεων (βλέπε αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 1984, υποθέσεις 75 και 117/82, Razzouk και Beydoun, Συλλογή 1984, σ. 1509, και της 12ης Ιουλίου 1984, υπόθεση 227/83, Μούση, Συλλογή 1984, σ. 3133). Ένας υπάλληλος δεν μπορεί να επιτυγχάνει νέα έναρξη των προθεσμιών υποβάλλοντας στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, αντί διοικητικής ενστάσεως κατά βλαπτικής αποφάσεως, αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Οι « αιτήσεις ανακατατάξεως »

των προσφευγόντων πρέπει, κατά συνέπεια, να θεωρηθούν ως διοικητικές ενστάσεις κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, οι οποίες έπρεπε να είχαν υποβληθεί εντός της τρίμηνης προθεσμίας από της εκδόσεως της βλαπτικής πράξεως.

- 13 Αίτηση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, μετά την πάροδο των προθεσμιών προσβολής της βλαπτικής πράξης χωρεί μόνο σε περίπτωση επελεύσεως νέου πραγματικού περιστατικού που να αιτιολογεί την επανεξέταση της καταστάσεως. Η δημοσίευση, όμως, στις « Διοικητικές Πληροφορίες » αριθ. 373, της 9ης Ιουλίου 1982, του πίνακα περιγραφής των πρότυπων θέσεων δεν συνιστά νέο πραγματικό περιστατικό. Ο πίνακας αυτός δεν επιφέρει καμιά μεταβολή στην περιγραφή των θέσεων των προσφευγόντων, αλλά περιορίζεται στην επανάληψη των διατάξεων του πίνακα που είχε δημοσιευτεί προηγουμένως στις « Διοικητικές Πληροφορίες » αριθ. 272, της 4ης Σεπτεμβρίου 1973, του οποίου αποτελεί απλώς ενημέρωση ενσωματώνοντας τις τροποποιήσεις που έχουν μεσολαβήσει για τις κατηγορίες Α και Β και για ορισμένες θέσεις σχετικές με τον τομέα της πληροφορικής της κατηγορίας C. Εν πάση περιπτώσει, όπως δέχτηκε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Ιουνίου 1981, η περιγραφή των πρότυπων θέσεων δεν δημιουργεί υπέρ του προσωπικού αξίωση, μετά το διορισμό σε έναν ορισμένο βαθμό, κατατάξεως σε ανώτερο βαθμό, χωρίς να τηρηθεί η κανονική διαδικασία προαγωγής.
- 14 Δεδομένου ότι ο τελευταίος από τους διορισμούς των προσφευγόντων ως υπαλλήλων ανάγεται στην 1η Απριλίου 1983, και μάλιστα ο πρώτος απ' αυτούς, του προσφεύγοντος Blasius, στην 1η Ιανουαρίου 1962, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η τρίμηνη προθεσμία υποβολής διοικητικής ενστάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως είχε παρέλθει στις 15 Σεπτεμβρίου, 22 Νοεμβρίου και 13 Δεκεμβρίου 1983, όταν υποβλήθηκαν οι αιτήσεις ανακατατάξεως.
- 15 Κατά το άρθρο 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η προσφυγή στο Δικαστήριο είναι παραδεκτή μόνον αν έχει προηγουμένως υποβληθεί στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στην εν λόγω παράγραφο. Επομένως, επειδή οι ενστάσεις υποβλήθηκαν μετά την πάροδο της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η προσφυγή που άσκησαν οι προσφεύγοντες πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 16 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Bahlmann

Due

Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Μαΐου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

K. Bahlmann